

[Erik Eriksen.]

forinden sagerne sættes på rette plads i Klaksvig, men jeg kan ikke forstå, hvad det er for muligheder, den højtærede statsminister øjner. Derfor spørger jeg: Er det ikke statsmagtens, altså i virkeligheden politiets, hjælp, man nu fra færøsk side har bedt om? Det er jo af overmåde stor betydning, at denne sag ikke udvikler sig til at blive en belastning for retsbevidstheden ikke blot på Færøerne, men også hernede. Der er for mig at se noget inkonsekvent i, at statsministeren efter henvendelsen fra færøsk side på een gang opfordrer de færøske repræsentanter til selv at ordne sagen og samtidig sender, om jeg så må sige, sin egen iagttager derop. Jeg tror, at dette i bedste fald vil trække sagen i langdrag, og dette kan dog ikke være meningen. Jeg mener, at sagen må løses nu.

Må jeg så tilsidst knytte nogle få bemærkninger til udviklingen på et enkelt område, et område, som det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) ikke nåede at få med i sin redegørelse for udviklingen i denne samling. Det er udviklingen på valutaområdet, jeg tænker på. Det er jo desværre noget centralt i Danmarks situation i dette øjeblik.

Det er sikkert ikke glemt, at regeringens økonomiske årsoversigt så meget optimistisk på udsigterne for 1954, og denne optimisme blev genspejlet, ja, vel egentlig nærmest forstærket, af den højtærede økonomi- og arbejdsminister gennem den tale, han holdt ved forelæggelsen af årsoversigten. Forskellige udtalelser af både handelsministeren og finansministeren tyder imidlertid på, at man indenfor regeringen ser på udviklingen med ret forskelligt farvede brilleglas.

Jeg må for mit vedkommende sige, at jeg har svært ved, endogså meget svært ved, at finde holdepunkter for nogen optimisme. Det forholder sig nemlig således, at skønt liberaliseringsbestrebelse er gået ganske i stå, så har valutabeholdningen været stadig faldende i de sidste måneder.

Ved et besynderligt tilfælde nåede valuta-reserven sit hittidige toppunkt netop den dag, den nuværende regering trådte til. Det er jo et besynderligt tilfælde! Lad mig dog indskyde, at reserven efter min mening absolut ikke var tilstrækkelig dengang, men den havde dog været jævnt voksende et par år eller mere. Nu derimod har vi i løbet af nogle få måneder sat mere end halvdelen til. Jeg er godt nok klar over, at nedgangen på langt over et par hundrede millioner kroner måske ikke er helt så foruroligende, som den tager sig ud ved første øjekast. Det er således lykkedes at nedbringe beholdningerne af forskellige tredielandsvalutaer, beholdninger, som måske ellers ville have været død kapital. Desuden har regeringen fortsat den hittidige politik med ekstraordinære afdrag på den udenlandske gæld, og endelig har der måske været forskellige engangsudgifter. Det sidste vil der også nok blive i fremtiden.

Det, der gør mig betænkelig, er derfor ikke så meget nedgangens størrelse i kroner, men mere den tendens, der ligger bag. Det er sagt så mange gange, at hvis forbruget stiger mere, end produktionen og eksporten betinger, vil det gå os ilde. Denne kendsgerning er vel så indlysende, at det slet ikke er nødvendigt at nævne den. Men det hjemlige forbrug er netop øget den sidste tid, det er ude af takt med produktionsstigningen.

Efter det nye forlig på arbejdsmarkedet vil der blive pumpet adskillige hundrede millioner kroner ud i omsætningen, og der er vel desværre ingen tvivl om, at den væsentligste del vil blive anvendt til større forbrug. Samtidig vil vore eksporterhverv se deres konkurrenceevne mindsket. Lad mig i denne forbindelse minde om, at fra 1948 til 1952 steg omkostningerne pr. produceret enhed 1 pct. i Vesttyskland, 4 pct. i Holland, 19 pct. i England, medens de herhjemme steg med 22 pct. Så er det kun en ringe trøst, at i Norge og i Sverige, hvor den nuværende regerings meningsfæller stod for styret, steg produktionsomkostningerne